

ЗМІСТ

<i>Лариса ІВШИНА</i>	
Слово до читачів	3
<i>Лариса ІВШИНА</i>	
Історія Київської держави для сьогоденної України — це «паспорт» в Цивілізації	9
<i>Сергій КРИМСЬКИЙ</i>	
Ефект високого неба	24
<i>Валентин МОЙСЕНКО</i>	
Шлях до нової віри	
Хрещення Русі: міфи і реальність	51
<i>Петро КРАЛЮК</i>	
Звідки пішла Руська земля, або Сила м'якого знака	64
<i>Ярослав ДАШКЕВИЧ</i>	
Як Московія привласнила історію Київської Русі	77
<i>Сергій КОТ</i>	
Непохована країна та її відкривач	
Ланселот Лоутон: британський журналіст, закоханий в Україну	88
<i>Віктор ГОРОБЕЦЬ</i>	
День, якого не було?..	
Переяславська рада 1654 р. в міфах та реаліях	117

Ігор СЮНДЮКОВ

Зловісне перетворення

Як історія України-Русі стала
частиною історії «загальноруської»142

Юрій ШЕВЕЛЬОВ

Москва, Маросейка150

Сергій ГРАБОВСЬКИЙ

Про «малоросійський міф ХХІ століття»

Українська минувшина: уроки для сьогодення159

Марія ТОМАК

Повернення Покрови

Російський колекціонер Ігор Возяков передав Україні
ікону, яку викрали зі Львова ще минулого століття170

Микита КАСЬЯНЕНКО

Севастополь — місто чисті слави?181

Сергій ЛЕП'ЯВКО

Обози на південь,

або Польсько-українські відносини
у світлі теорії Великого Кордону188

Валерій СТЕПАНКОВ

Уроки державотворення

Актуальні проблеми Української
національної революції 1648—1676 років202

Віктор ГОРОБЕЦЬ

Мрія, утоплена в підозрілості й образах,

або Чому таким коротким було життя
українсько-польської унії 1659 року?234

Олексій ОПАНАСЮК

Земляк із когорти великих

Джозеф Конрад і Україна252

Сергій ЛИТВИН

Петлюра і Пілсудський:

нелегкий шлях до порозуміння261

Ярослав ЦАРУК

Волинська трагедія:

свідчення очевидців281

Збігнєв БЖЕЗИНСЬКИЙ

Україна і світ285

Джеймс МЕЙС

Повість про двох журналістів

Уолтер Дюранті, Гарет Джонс

і Пулітцерівська премія292

Джеймс МЕЙС

Ваші мертві вибрали мене...

Спадщина Голодомору:

Україна як постгеноцидне суспільство308

Джеймс МЕЙС

Земля на крові315

Джеймс МЕЙС

ЗАЧАРОВАНІ КОЛА ІДОЛА,

або Тоталітаризм і геноцид

в історії України326

Ліна КОСТЕНКО

Україна як жертва і чинник

глобалізації катастроф336

Сергій КРИМСЬКИЙ

Принципи духовності ХХІ століття355

Про упорядників380

ІСТОРІЯ КИЇВСЬКОЇ ДЕРЖАВИ ДЛЯ СЬОГОДНІШНЬОЇ УКРАЇНИ — ЦЕ «ПАСПОРТ» В ЦИВІЛІЗАЦІЇ

«Як сталося так, що Київ — «Мать городов русских» — став столицею України?» Дитяче, здавалося б, запитання. Але в ньому озвучена суть грандіозної підміни понять, масштабної історичної фальсифікації, що має кількасотрічну історію.

Насправді Київ — «мать городов руських». Саме так звучить відома фраза з «Повісті врем'яних літ» Нестора-літописця. От вам і сила м'якого знака! Незважаючи на бажання позбавити один народ його історії, а інший цією ж історією наділити, м'який знак уцілів і пробився через тисячоліття. Руська правда повертається.

Чому Росія досі крізь зуби визнає існування незалежної Української держави та самодостатньої української нації? Усе просто. Визнання за Україною її тисячолітньої історії підриває імперський інстинкт Росії.

IX століття було періодом, коли виникали великі державні утворення, зокрема Німеччина та Франція. Можна зрозуміти бажання Росії стати на котурни — в один ряд із ними. Після

* Слово до читача книги «Сила м'якого знака» 2011 р.

1990-х ця країна активно нарощувала м'язи, а коли «вертикаль» була вже створена і всі матеріальні ресурси узурповано, верхівці здалося, що настав час «наростити» трохи історії. Тепер їм не страшно влізати на територію України та Білорусі, адже вони вже добре попрацювали тут економічно. Але сама історія протестує проти цієї експансії. На заваді приєднання Росії до переліку найдревніших європейських держав стоять «деталі». То чом би не забрати в українців кілька століть їхньої історії? Усе одно вони нею не користуються... Росія хоче прихопити трохи нашої історії ще й тому, що вона «погано лежить». Так само, як УПА свого часу була армією без держави, так і українська історія сьогодні — без держави, позбавлена механізмів державного захисту.

Попри віддаленість у часі княжої доби, вона дає ключ до розуміння трагедій, що спіткали нашу землю в ХХ столітті. Адже природа тих катаклізмів — проста й водночас дуже жорстока: українську націю намагалися винищити в тому числі як доказ значно більш раннього великого злочину — вкраденої історії.

Уважне «прочитання процесів», що відбувалися та відбуваються на пострадянському просторі, перекоонує мене в тому, що боротьба точиться не лише за ресурси. Насамперед — за місце в історії. Нафта-газ — це, звісно, важливо, але ідентичність приховує в собі значно більший енергетичний ресурс.

Саме історія є найпотужнішим джерелом української ідентичності. Тому режими, що на різних етапах в той чи інший спосіб здійснювали окупацію України, вважали небезпечними та небажаними для себе ті історичні періоди, які давали силу українству. Чому за новітніх часів табуйованими стали теми «українського буржуазного націоналізму» та УПА? Бо і в першому, і в другому випадках це були очевидні прояви того на-